

И помня трепета, когато ти признахъ
и врекохъ се да бжда смѣлъ и вѣренъ,
и твоя детски, твоя всепобеденъ смѣхъ
като крила надъ оня мигъ разперенъ.

Преминаха годинитѣ, отдавна ти
не си онуй незнаещо момиче.
Научи — въ края всѣки унесъ е горчивъ,
и — колко мжно е да се обичаме.

Защото много мжно е да бждешъ смѣлъ,
безъ злобата сърдцето да помжти, —
когато бранишъ своя жизненъ дѣлъ
въ свѣта на зли неправди и безпжтие.

Помни това и знай: подъ топлатата ти дланъ
въ усмивка всѣка ядна мисль ще премине.
Че вѣрвамъ: нашиятъ животъ е изтерзанъ,
но нѣма обичята сърдечна да загине.